

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

361.1

Hely

Idő

'1927'

Személy

Helyezés

Szerző:

Cím: *Nézelődés a magyar négerek falujában*

Forrás:

Késeiava

3m

(Hely)

1927. 9. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Nézelődés a magyar négerek falujában.

Ferencvárosi pályaudvar, előtte meg mező vagy mi. Mert erdőnek hívják, Pékerdőnek, de csak kukorica meg napraforgó látszik rajta. Igaz, hogy füstesikok szállnak föl a száraz kukoricatáblák közül, de a házak teteje nem látszik. Pedig sokan laknak itt, vagy háromszázan, ez Budapest egyik leghírhedtebb nyomortelepe.

Alkonyodik, párás a levegő, hűvös szél moztos a száraz napraforgók, kukoricaszárak közt. Megy az ember a keskeny homokösvényen, fölbukkan itt-ott néhány rongyos gyermek, kutyaonítás. Afrikai utleírások hangulata fogja el az embert, amint az ösvényszegélyezte liciumbokrok tarka rongyait lengeti a szél. Ruhadarabok ezek, bent meg, ahol a füstesikok látszanak, „lakások“ vannak, kalyibák, vermek, itt laknak az emberek. Fölbukkan egy öreg asszony, lihegve leteszi a batyuját, barátkozóan kérdi, kit keres az ur? — Egy kis szegénységet, néni. — Nahát, akkor jó helyen jár, van itt elég. Mosolyog, fonnyadt szája mögül mutatja töredezett fogait. — Igen, mosok egy vendéglőbe, azt viszem haza, ajaj, bizony nehéz, se víz, se fa, mindent úgy kell hozni messziről. A mult héten meg két kendőt is elloptak, most levonják, aztán nem marad semmi nekem, hogy a... Elharapja az átkot, siet tovább a batyujával, gurul. Mint egy idomtalan rongybaba.

*

Egy asszony fekszik a homokon. Körülötte dinnyehéjj, szemét és egy kisfiú. Kezében egy vasabroncs, azzal karikázza körbe az elnyult mezítlás asszonyt. Ő is mezítlás van, feneketlen vászonnadrág rajta, kis pipaszárlábai libabőrösek a hűvösben és rettentő piszkosak. Az egész nyár pora, szennyje rajta van, meg az arcán is. Lehet vagy hat esztendő, de lehet,

hogy tíz. Az asszony alszik, hortyog nyitott szájjal, a fincska néha rápislant. Olyan az arca az asszonynak, mint a fagyott krumpli, csak az orrahegye piros, mint az éró paprika.

— Az anyám — mondja a fiú és meglóditja a vasabroncsot és szalad vele.

— Na, ne menekülj, gyere csak vissza, mi baja anyádnak, beteg?

— Részeg — mondja magától értetődően és tovább forgatja a karikát.

— Honnan tudod?

— Mert tudom. Pálinkázott, énekelt, aztán lefeküdt itt, reggel, amikor hazajött. A multkor is így csinált.

— Keltsd föl, megfázik.

— Hogyne, hogy üssön...

Itt laknak. Egy nagy disznóól mellett van egy kis sárkalyiba, benne egy szalmazsák, fényes és sötétbarna a piszoktól. A sarokban kátránypapírhulladék szaga küzködik a dohos büzzel. Más semmi. Na meg egy nagykabát romjai, rádobja a szalmazsákra. Másfél méter az egész hely, itt laknak.

— Minek a kátránypapír?

— Tüzelünk vele, itt szedtem a vegyészeti gyárnál a szemétből.

— Hol a kályha? A kalyiba oldalánál két téglá keresztben, három hosszában, rajta keresztül egy vasdarab, ez a tüzhely. Körülötte a konyhaberendezés, rozsdás konzerves dobozok. Ennyi az egész.

— Hej malájok, pápuák...

*

Egy háztulajdonos. Kis tömzsi asszony, száraz napraforgót tördel. Előtte egy kacsahárog, mindenáron menekülni akar a rongymadzagból. Az asszony veszekedik vele, hogy hallgasson.

— Egész nap hárog a fülemben; uszkálni szeretne, de nem vihetem a gőzfürdőbe; honnan

vegyek itt neki vizet? Örülök, ha annyit hozok, amennyi nekem kell a Haller-piacról. Az asszony hátamögött ponyvasátor leng a szélben. Azaz kissé tulzás, szoknyadarabokból meg meggyéből van összevarrva.

— Hideg ez már, néni.

— Bizony, de mit csináljak. Na, a jövő héten már építék. Vettem már három nagy ládát 10 pengőért, aztán itt az agyag és elkészítjük a téli házat. Van egy ember is, aki megígérte, hogy segít, ért hozzá. Csak addig ne lenne eső, mert belerugok ebbe a kacsába. A multkor is addig hárogott, amíg eső lett.

— Egyedül van?

— Van egy fiam is, 12 éves, elküldtem, hogy nézzen szét a piacon. Dolgozom én, ha van munka, a teherpályaudvarra járok. A nyáron multam 55 éves, itt lakom már két esztendeje. Azt a kalyibát béreltem, de a tulajdonos eladta tavasszal, ki kellett költözni belőle.

Pedig rendesen fizettem érte hetenként az 50.000 koronát. Na, de most már nekem is lesz, csak ne esne addig.

A kacsá ráhárog...

*

Milyen különös, hogy az ott messze a Gel-lérthegy, itt meg körül a füstölő gyárkémények, a pályaudvar, ott megy a villamos, — hát valóban Pesten vagyunk?... b. gy.